

Hemelvaart, vesperdienst 18 mei 2023, PREEK

Lezing: 1 Petrus 3.18,21b - 22

We zongen het zojuist: God stijgt blinkend schoon, met gejuich ten troon.
Luid bazuingeschal meldt het overal...

Beste vrienden, deze woorden zingend, hoe zouden we niet een moment denken aan het gebeuren twee weken terug in Londen, de troonsbestijging en kroning van prins Charles en zijn echtgenote Lady Camilla? Miljoenen ogen in heel de wereld zagen hoe het paar, in het kader van een liturgische Viering, op de troon ging zitten, ieder op een afzonderlijke zetel en hoe de kroon van het imperium hen op het hoofd werd gedrukt. Inderdaad, er klonk luid bazuingeschal toen zij, omringd door heel de familie, op het bordes verschenen en door een enorme menigte werden toegejuicht.

Toch de psalm zojuist, psalm 47, zongen we niet om de troonsbestijging van het Britse koningspaar te verheerlijken maar als illustratie van de opstijging ten hemel, ten troon, van Jezus, de verrezene, om door engelen, machten en krachten daarboven verwelkomd en toegezongen te worden en zijn plaats in te nemen op de hemelse zetel, aan de rechterhand, naast de Vader, de God van hemel en aarde. Een *enorme blijdschap* dat de droefheid, de vernedering, de pijn van lijden en kruisdood in hun tegendeel waren omgekeerd; *blijdschap*, dat het geslachte lam, het Paasoffer, de zonde van de wereld had weggenomen; *vreugde* dat de Vader recht deed aan zijn Zoon, die als rechtvaardige voor de onrechtvaardigen zijn leven had gegeven....

Bij het Britse koningspaar ging het om twee zwakmenselijke wezens, kwetsbaar zoals ieder van ons dat is, - zeker, met kwaliteiten, die hebben ze op velerlei manieren getoond in het lange leven dat al achter hen lag, steeds in de schaduw van koningin Elizabeth. Twee mensen van vlees en bloed, met fouten en gebreken, - zondigheid die er was; ook voor hen is Christus gestorven! Zij werden door het hele gebeuren van 6 mei omhoog gestuwd, om de meest belangrijke plaats in het rijk in te nemen.

Twee zwakmenselijke wezens, hoog op de troon gezet. Niet voor niets vond het hele gebeuren plaats in het kader van een liturgie. Liturgie wil zeggen: gebed, vragen aan God om ons in onze menselijke zwakheid bij te staan om de taak, taken die je op je neemt, goed uit te voeren. Een koningspaar kreeg een liturgie met grote plechtigheid, maar ieder van ons kan op een simpele, aangepaste wijze tot gebed komen, zijn bekommernissen, onzekerheden aan God voorleggen en vragen om inzicht en licht: hoe te handelen, wat te doen om in het leven véerder te komen, vragen om te delen in de vergevende liefde van de gekruisigde en verrezene als er iets verkeerd ging!

God vragen om hulp, inzicht, vergeving.... Wat betekent dit, wat houdt dit in? We leven immers in een tijd waarin God dood werd verklaard. Denk aan

Nietzsche. Er zijn heel wat atheïsten in onze maatschappij. Voor tallozen is het Godsbesef ver in de vergetelheid geraakt!

Ik zou een uitspraak van Etty Hillesum uit haar dagboek willen aanhalen, hetgeen ze schreef in de tijd voordat ze vrijwillig naar Westerbork ging om haar volksgenoten te helpen. Wat later werd ze op de trein gezet naar Auschwitz. Ze schrijft: niet *God moet ons* te hulp komen en in moeilijkheden bij staan, maar *wij moeten God* te hulp komen. God moet geholpen worden, dat Hij niet totaal uit het oog verloren raakt in onze samenleving, in onze families, in persoonlijk leven. Wij moeten God te hulp schieten, dat Hij zijn plaats behoudt in ons leven als oriëntatiepunt, als begeleider op de pelgrimstocht van ons leven. Het is nu eenmaal zo: God stelt zich zó bescheiden op, op geen enkele manier zich opdringend, ons helemaal onze vrijheid latend, weerhoudende, tedere liefde, dat het een enorme tour de force vraagt niet onszelf in het centrum van ons leven te plaatsen, maar God in het centrum te zetten, de plaats die Hém toekomt. Niet mijn kleine 'ik' centraal stellen, maar de wijnstok Christus centraal stellen, die zorgt dat de ranken (die wij zijn) tot bloei komen en van zijn levenssappen doordrongen worden. O wee als een rank los komt van de wijnstok!

Beste mensen, voor wie gelooft worden eens alle waarden opgekeerd: zij zaaiden in droefheid, er zal geogst worden in vreugde, zegt de psalm. Het zaaien gebeurt in de wereld van de uiterlijkheden, van de verlokkingen, van de verleidingen voor oog, oren, smaak en tast. Deze zal een tijdelijke, voorlopige, afbreekbare wereld zijn, de wortel van de dood al in zich dragend... In de geestelijke wereld (die we meedragen in ons hart, in onze gedachten) zal worden geogst, de wereld waarheen Christus al is opgestegen. Hij wacht daar op ons tot wij Hem bij ons voegen om voor altijd bij Hem te zijn.

Concluderend: wat voor ons bovenal moet tellen is, wat Petrus zojuist in zijn brief aanraakte, in de korte lezing in deze vesperviering. Wat ons zal redden is niet de verwijdering van lichamelijke onreinheid, zoals in het doopsel is gebeurd, maar *de verbintenis met God van een goed geweten!* En ons geweten is goed, wanneer de opgestegen Heer, die zetelt aan Gods rechterhand, er zijn zetel gevestigd heeft en vanaf die zetel *al ons denken, doen en laten* leidt en richt, zodat ieder van ons op zijn eigen, authentieke manier, bijdraagt aan de verdrijving van het slechte in de wereld en aan de bevordering van het goede!

'Zo waarlijk helpe mij God', zeiden Charles en Camilla. 'Zo waarlijk helpe mij God' hoorden we ook steeds de telgen van ons koningshuis zeggen bij een troonaanvaarding. Laat ieder van ons hetzelfde zeggen, de oude formule

vanuit een nieuwe geest, bij de aanvang van welk nieuw levensproject dan ook, van ieder nieuw stuk van de pelgrimsweg, die te gaan is. Amen.